

[View this email in your browser](#)

Kære læser

I morgen begynder den store, årlige fejring af kærlighed og mangfoldighed. Ja, Priden - og i år en ekstra stor version: WorldPride, der løber fra den 12. til den 22. august i København.

Selvfølgelig er der også i år palletter og fjerboer, når ikke bare en men hele seks parader finder sted forskellige steder i byen.

Men der er også rigtig meget andet: Pridens kulturprogram er større end nogensinde før. 22 sportsgrene er på programmet under sportsfestivalen EuroGames. Og København er vært for en menneskerettighedskonference og en demokratifestival, hvor også KVINFO bidrager.

Og hvis du ikke fysisk kan deltage, kan du opleve mange af pride-begivenhederne online. Find programmet på copenhagen2021.com eller i appen [Copenhagen 2021](#).

#YouAreIncluded er overskriften for det hele, "uanset din seksualitet, kønsidentitet, race, religion, udseende, økonomisk status, flygtningestatus, sundhed, hiv-status – eller enhver anden faktor", som arrangørerne skriver.

Inklusion er også temaet her i KVINFOs nyhedsbrev, hvor du denne gang kan læse om:

- **Medaljer eller mangfoldighed:** Hvorfor giver det (måske) mening at opdele sport i konkurrencer for mænd og kvinder? Er der plads til transkønnede i medaljekampen? Og hvad med de andre kvinder, som gennem historien er blevet diskvalificeret på grund af testosteronniveau eller kromosomer?
- **Et skridt ad gangen.** I Tunesien arbejder KVINFO og LGBT+ Danmark med organisationen Mawjoudin, der skaber langtidsholdbar ligestilling ved

at bevæge sig langsomt fremad. Men lige nu er situationen ekstra svær med både heftig pandemi og politisk uro.

- **Vind teaterbilletter** til Riddersalen: "Jeg er min egen kone".
- **Anbefaling fra KVINFO**: Samtale om sexismen og seksuelle krænkelse på arbejdspladsen i et LGBT+-perspektiv på demokratifestival, *Democracy 1:1*.

God læselyst og Happy Pride!

Medaljer eller mangfoldighed: skal vi konkurrere på kromosomer eller testosteron?

Da den newzealandske vægtløfter Laurel Hubbard missede sine tre løft i Tokyo og dermed var ude af OL efter første runde, var det ikke hendes sportslige præstation, der var fokus på. Laurel Hubbard er den første transkvinde, som har kvalificeret sig til et OL nogensinde. Og det var netop hendes køn, der kom til diskussion.

Om et øjeblik begynder sportsbegivenheden EuroGames i København, og så er der fokus på inklusion i sport. For sport er ikke kun medaljer, sejre og rekorder. Det er også fællesskaber, værdier og politik. Og snakken om køn fylder en hel del. Ikke mindst, når en kvinde forsøger at løfte 125 kilo til OL, og det dominerende spørgsmål pludselig bliver, om transkvinders deltagelse i elitesport fremmer eller ødelægger kønsligestilling.

Hvis nogen skulle være i tvivl, så er mænd gennemsnitligt hurtigere, stærkere og større end kvinder. Og det er der nogle fysiologiske forklaringer på – noget med muskelmasse, fedtprocenter og iltoptag i blodet.

Kvinder har derfor måtte kæmpe hårdt for deres plads i sportsarenaen, og der er historisk blevet sat spørgsmålstejn ved, om kvinders biologi overhovedet var beregnet til at dyrke elitesport.

Ifølge lektor og idrætsforsker ved Institut for Folkesundhed, Ask Vest Christiansen, vil mænd vinde 99,9 procent af alle medaljer, hvis mænd og kvinder dystede i samme kategori. Der er derfor al mulig grund til at tage højde

for de gennemsnitlige biologiske forskelle, der er mellem mænd og kvinder for at kunne ligestille kønnene i sport.

Når det er sagt, er det meget få af os, der kan sige, at vi er helt gennemsnitlige. Der findes mange kvinder, som ikke bliver mere end 1,55 høj, mens andre først stopper med at vokse, når de er tættere på to meter. Sidstnævnte har klart en biologisk fordel, når der skal vælges spillere til basketball.

Biologien har derfor aldrig været en helt fair målestok for sportslige præstationer. Og diskussionen om, hvem der må deltage i kvindernes kategori i sport har været aktuel siden 1930'erne. For der har altid været kvinder i kvindesport, som fremstod mere maskuline end andre.

Der er altså nogle rationaler bag det, at dele sport op mellem mænd og kvinder på baggrund af nogle biologiske forskelle, som både giver rigtig god mening, men så samtidig faktisk slet ikke gør det. Køn er ikke så sort/hvidt som sport forsøger at gøre det til.

Lad os se på køn og sport i historisk perspektiv for at forstå denne udfordring.

For hvad er det egentlig biologisk, der afgør om man(d) er kvinde nok til at deltage i kvindernes sportskategori?

I gamle dage kønstestede man kvindelige atleter ved at de skulle smide tøjet foran et panel, så de kunne fremvise hvilke kønsdele, de var i besiddelse af. For at undgå denne åbenlyse ydmygelse gik sportsverden over til at foretage mundskrab for at teste kromosomsammensætningen hos atleterne.

Der er eksempler på kvinder, som kan bestå den ene test, men ikke den anden. Den indiske løber Santhi Soundarajan er blevet frataget sin sølvmedalje i 800-meter-løb, som hun vandt ved De Asiatiske Lege, da hun dumpede sin kønstest med kromosomsammensætning. Hun menes at være en af de atleter, der har kvindelige kønsorganer, men en mandlig kromosomsammensætning.

Kromosomtestning blev da også afskaffet hos IOC i løbet af 1990'erne, da den ikke tager højde for personer, der ikke deler de traditionelle xx- og xy-kromosompar.

Den biologisk opdeling mellem mænd og kvinder i sport bliver altså hele tiden udfordret.

For tiden har IOC valgt, at det er niveauet af testosteron i blodet, som er afgørende for, hvem der må deltage i kvindernes sportskategori ved OL. Denne

kønstest tager i højere grad end de forrige hensyn til transkvinder og kvinder, der ellers får minuspoint i de tidligere brugte kvindetests.

Nu bliver det lidt teknisk, men reglerne i skrivende stund hos IOC for transkønnede er, at transmænd må deltage i mændenes kategori uden restriktioner. Transkvinder derimod skal have et testosteron niveau på under 10 nmol per liter blod i minimum et år op til konkurrencen. En mand mellem 20 og 30 år har gennemsnitligt et testosteronniveau mellem 11 og 34 nmol. For kvinder ligger niveauet gennemsnitligt mellem 0,5 og 3,0 nmol.

Men igen rummer kønsdefinitionen ikke alle slags kvinder. Der findes mange kvinder, som er født med et langt højere testosteronniveau i kroppen end gennemsnittet.

Den mange guldvindene sydafrikanske løber Caster Semenya, er tidligere blevet udelukket fra at deltage i løbekonkurrencer for kvinder, fordi hendes testosteronniveau er over den fastsatte grænse for kvinder. Semenya blev derfor testet for, hvorvidt hun er en kvinde. Testen er aldrig blevet offentliggjort, men generalsekretæren for atletikforbundet udtalte at hun "er kvinde, men måske ikke 100 procent."

Så hvad afgør vores køn i sport? Er det vores kønsdele, er det vores kromosomsammensætning eller er det vores hormonbalance? Køn, kønnere eller kønnest?

Indtil nu er der ikke fundet en løsning, som ikke udelukker nogle kvinder. For køn er biologi, men det er også så meget andet. I sport handler det om at finde den mest retfærdige mellemvej, hvor vi alle kan udnytte den krop,

vi har fået, bedst muligt på fair præmisser.

Men samtalen om transkvinders deltagelse i elitesport, vækker dog diskussion, fordi kvinderne på grund af den krop, de er født med, har mænds fysiologiske fordele.

En stor del af den kritik, som finder vej til medierne, udtrykker en bekymring og en angst for, at den anerkendelse, som sportskvinder har kæmpet, løftet, roet, cyklet, sejlet og løbet sig til, vil blive taget fra dem. At kvindesport igen kun vil blive anset som seksualiseret underholdning. (Noget vi stadig kæmper med. Se f.eks. de norske strandhåndboldkvinder, som fik en bøde for at spille i shorts i stedet for bikiniunderdel. Men det er en anden snak.)

Det er sådan set en helt reel bekymring. Kvindesport og kvindelige atleter lider stadig under manglende anerkendelse. De bliver betalt meget mindre, de har dårligere vilkår og de bliver anset som andenrangsatleter af mange.

Derfor er det ikke underligt, at mange er klar til fortsat at kæmpe for den plads, som kvinder endelig er ved at få i sport. En kamp som virkelig er vigtig for ligestillingen.

Problemet er, at forudsætningen for den aktuelle kritik er, at transkvinder ikke er kvinder.

I Danmark er det hovedsageligt mænd, som offentligt har været ude at kritisere transkvinder i sport. Nogle insisterer endda på at omtale for eksempel den australske håndboldspiller Hannah Mouncey med pronominerne han/ham og gider ikke "se en 100 kilo tung mand spille kvindehåndbold." Måske har vi her fat i lidt af den gammeldags seksualiserede tilgang til kvindesport.

Udover at mange af kritikerne ikke anerkender transkvinder som kvinder, så bygger store dele af kritikken også på en konspiratorisk motivspekulation – for hvad vil nu hindre alle mænd i verden i at foretage kønsskifteoperationer og hapse alle medaljerne og præmiepengene fra kvinderne?

Her må vi slå koldt vand i blodet, uanset hvor meget testosteron det så end måtte indeholde.

Gad vide, om man kan finde en person, som har gennemgået en transition for sjov eller for en medaljes skyld. Hvis nogen endelig skulle få den idé, så skal de måske tage med i regnestykket, at det ikke ligefrem regner med penge i den kvindelige sportsverden, så man transitionerer sig umiddelbart ikke til den helt store guldmine.

Schuyler Bailar, en amerikansk transkønnet svømmer, har lavet nogle udregninger, der understreger, at medaljemotiverede transitioner næppe er et fænomen:

"In the 2016 Olympics, 5059 women competed. Approximately 1% of the population is transgender. If trans women were accurately represented in sports, at least 50 trans women would have competed. ZERO did. Trans women have not and will not 'dominate women's sports.'"

Så når debatten går på, at 'transkvinder truer kvindesporten', så skal man måske ikke gøre meget andet end at konstatere, at sætningen i sig selv er

absurd. I stedet kan man se på det positive i, at transpersoner verden over nu endelig har nogle sportslige idoler, som de kan se op til.

Samtalen om hvordan vi vil definere køn og kvinder i sport er fortsat vigtig og skal udvikle sig i takt med vores samfund. Udviklingen er med til at skabe håb for, at vi hele tiden bliver bedre til at skabe inklusion i sport, så sport kan blive for alle.

/Sabine Bjerre, KVINFO

LGBT+ empowerment i Tunesien

Lockdown har haft alvorlige konsekvenser for LGBT+-personer i Tunesien.

Trods modgang har KVINFOs lokale partner, Mawjoudin, formået at samle og styrke LGBT+-personer - et forsigtigt skridt af gangen.

Læs om den ukuelige, tunesiske optimisme her

Vind teaterbilletter

Charlotte blev født som dreng, men begyndte snart at gå i sin mors tøj, overlevede senere 2. verdenskrig og skabte et fristed for homoseksuelle i Østtyskland. Få hele historien i forestillingen 'Jeg er min egen kone'.

Sammen med Riddersalen udlodder vi 2 x 2 billetter. Skriv PRIDE til kvinfo@kvinfo.dk inden den 18. august, hvis du vil i teatret.

Vind fede billetter

KVINFO til WorldPride 2021

Torsdag den 19. august klokken 16-17 mødes Henriette Laursen fra KVINFO, Rikke Voergård-Olesen fra NORMVÆRK og Samira Nawa, ligestillingsordfører for Radikale Venstre til en samtale om sexisme og seksuelle krænkelse på arbejdspladsen i et LGBT+-perspektiv.

LGBT+-personer er oftere udsat for seksuelle overgreb, men samtidig mere usynlige i den offentlige debat og bliver endda ofte glemt i undersøgelser. Derfor starter vi en samtale om, hvilke konsekvenser det har, og hvad vi kan gøre ved det politisk.

Debatten bliver afholdt på engelsk. Det er gratis at deltage, og du kan være med fysisk – på pladsen foran Øksnehallen, Telt 2 – eller online

[Find eventen her](#)

God Pride og husk at der er guld, respekt og kærlighed for enden af regnbuen.

Copyright (C) 2021 KVINFO. All rights reserved.

Our mailing address is:

Want to change how you receive these emails?
You can [update your preferences](#) or [unsubscribe](#)

